

Vakantiemuggen

Een mens vindt nergens rust, niet op zijn werk, niet tussen de rotatiepersen, niet op het strand met al te veel ééndelige zwempakken en zelfs niet in bed, waar de muggen zijn losgelaten en ons arm mugge-ziftend hoofd voortdurend bestoken en bloedend-jeukend uitzuigen.

Ik wilde na een welverdiende vakantie een paar weken rust nemen, want men is nimmer zo vermoeid als na zijn verlof, maar de redakteur van « Het Visserijblad » gunt mij geen verdere rust en eist opnieuw muggeziftende artikelen.

Dus, saluut strandgenoeogens met of zonder topless, ik loop terug in het jarenlange gareel, muggeziftend waar het past (en waar het niet past).

Zo ben ik in Breskens beland waar er een visserijtentoonstelling werd gehouden en waar de grootste konkurrenten broederlijk en vriendschappelijk naast elkaar exposeren.

Het is wel aangenaam op de konkurrentiestrijd het glas te mogen heffen: men komt aan stand één van motoren XYZ, men wordt er goed ontvangen en krijgt er een formidabele sigaar; de stand met motoren WOB heeft alles afgegluurd en komt u glunderend tegemoet met een stralende Heineken's pils; en we hebben nog meer vrienden en er zijn nog meer standen, zodat we vrij vlug een ouwe klare proeven en een jonge, tussenin een advocaat en tot besluit een paar doorzakkende whisky's.

Het is aangenaam werk zulke tentoonstellingen te MOETEN bezoeken, men vindt het alleen maar spijtig dat er niet méér motormerken bestaan en geen grotere verscheidenheid van alcoholische verleidings, maar al met al verlaat men de tentoonstelling toch met de rotsvaste overtuiging dat er geen slechte motoren bestaan!

Dergelijke exposities kunnen zeer interessant zijn en helpen vaak tot het vormen van een keus, al hadden we wel graag iets méér gezien dan alleen maar motoren en radio-installaties. Eén spijtige vaststelling, de tentoonstelling was typisch Nederlands, dus keurig; de tentoonstelling werd gehouden te Breskens een uithoek van Nederland: aan dergelijke tentoonstellingen denkt men in België niet eens.

Wij zijn dan verwonderd dat de « Hollanders » ons voor onderontwikkeld houden en verslijten...

Keurig uitgedost als een Nederlandse visserijtentoonstelling zijn wij daarna te Heist gaan helpen het vissersmonument onthullen. Ik wist dat minister Heger de Belgische driekleur van het beeld zou snorken, zo was het toch vermeld op de uitnodigingskaart, maar ik verschoot al niet weinig toen ik zag hoe jeugdig minister Heger er uitzag, met donker krullend haar, een zonnebril en een vitaliteit van een pluimgewicht (naderhand vernam ik dat minister Heger zijn kat, pardon, zijn kollega, had gezonden) en dat minister-adjunkt Van Elslande het monument « onze vissers ter ere » zou onthullen.

Een waterschout heeft eens verteld dat de mugge-zifter te veel af-

breekt en nooit opbouwt. Langs deze weg wil ik een waterschout verklappen dat het mijn taak en mijn opdracht is op te bouwen (als er iets te bouwen valt) en af te breken waar de opbouwende kemels al te flagrant zijn. Het zal de waardering van een waterschout wegdragen als ik thans zoveel mogelijk opbouw en slechts zal afbreken wat minimum toegelaten is!

Alle mogelijke (en onmogelijke) verenigingen waren vertegenwoordigd en legden bloemenkransen neer, tot zelfs een delegatie van de hockey-vereniging, die onlangs in de nationale pers zulk een schandaal heeft doen losbreken. Burgemeester Vandamme hield zich ietwat afzijdig evenals Directeur Callant van de Rijksvisserijschool, waarom weet ik niet; en Maurice De Bruycker van het socialistisch syndikaat, die we kennen van de paritaire commissie, legde een krans neer zonder dat dit werd aangekondigd, wat wel enige hilariteit teweeg bracht.

Ofwel heeft het socialistisch syndikaat gemeend aldus beter in de kijker te kunnen lopen, ofwel werd deze socialistische krans eenvoudig weg geboycoteerd. Het is in ieder geval treurig dat de hulde aan onze vissers aldus een politiek tintje kreeg...

Dat men gemeend heeft te moeten vooruitlopen op reeds geplande feestelijkheden te Oostende en dat de voorzitter van het Feestkomitee meende de namen te moeten afroepen van verdienstelijke vissers die op 30 augustus te Oostende het ereteken van Laureaat van de Arbeid zullen opgespeld krijgen, viel ook wel iets uit de toon; het volstond en het was goed dat Minister Van Elslande aan enkelen de kroonorde opspelde.

Maar Heist heeft niettemin een vissersmonument. Na Oostende, na Nieuwpoort en na Het Kruis van Zeebrugge, heeft dus ook Heist willen een hulde brengen aan het grootste (en schoonste) deel van de bevolking en werd het monument « onze vissers ter ere » op een rustige plaats bij de zee onthuld. Dat het bezit van een dergelijk monument de Heistse bevolking naar het hart gaat, schijnt wel bewezen door de talrijke aanwezigen die elkaar verdrongen om toch maar iets van de plechtigheid en iets van het beeld te kunnen zien.

Dat er al sinds lang naar een huldeplaats voor de visser werd uitgezien, hoorde ik terloops van de omstanders die meenden te weten dat Pros Vanhulle sinds jaren gepoogd heeft, blijkbaar tevergeefs, om van het visserskapelleke te Heist een algemeen bedevaartoord te maken, waar alle namen van op zee gebleven vissers zouden aangebracht worden op reddingsboeien.

Maar ik moet tot besluit mijn portie muggen ziften.

Wanneer het gemeentebestuur van Heist besloten heeft een vissersmonument op te richten, was het gemeentebestuur uiteraard vrij daarvoor een ontwerp te kiezen naar eigen goeddunken. Dat dit

ontwerp uiteindelijk niet alleen hulde zou brengen aan de visser maar ook aan het vissersgezin, schijnt mij nogal romantisch (en ik stel vast dat men overal en zelfs op onze bankbiljetten de beeltenis ontwaart van een koning doch nergens van een koning met zijn gezin), maar dit zou toch altijd nog geen steen zijn waarover ik zou struikelen, romantisme is niet uit de wereld.

Dat men echter een beeld heeft opgericht, dat in lengte van dagen (zoals Minister Van Elslande zei) door de volgende generaties zal worden « gezien » en « gezien », van een kwaliteit zoals het gemeentebestuur van Heist dat heeft gewild, dat vind ik spijtig.

Men kan de visser en zijn gezin

huldigen en alle eer willen bewijzen met het oprichten van 'n monument, maar dan moet men de moed hebben te beseffen dat een monument meer dan een voorbijgaand woord is; dat een monument een blijvend element in de ruimte wordt en dat daaraan welbepaalde eisen worden gesteld, wil men esthetisch niet worden vermoord. Zelfs als het vissersmonument, omwille van de kostprijs, geen kunstwerk kon worden, had men er toch moeten op waken dat dit vissersmonument voor de « buitenstaander », als beeld, geen bron van ergernis of misprijzen werd.

Maar hiermede zal ik natuurlijk weeral eens te veel hebben gezift.

DE MUGGEZIFTER

De vissersjongen in het kader van de jeugd

De hedendaagse wereld heeft eindelijk ingezien, dat men zich meer en meer met het jeugdprobleem moet gaan bezighouden, wil men niet over enkele jaren in een gemeenschap leven, gevormd door wat men noemt « mislukte jeugd ». Twee wereldoorlogen hebben aan het begrip « jeugd » een schok gegeven, die ze slechts teneinde overleefd heeft. Hogere instanties zijn dit probleem gaan aansnijden en zochten naar oplossingen. De meest voor de hand liggende, waren dan de jeugdverenigingen, aangepast aan de aard van de jeugd: studentenverenigingen, jonge arbeiders, universitair, enzomeer. Overall

ARBEIDSONGEVALLEN IN DE VISSERIJ

VISSERS GEWOND

François Devoogt uit Zeebrugge, reder van de Z.542 is aan boord van zijn vaartuig gevallen, waarbij hij zijn rechter voet verstuikte. Hij liep 15 dagen werkonbekwaamheid op.

Aan boord van de O.108 werd scheepsjongen Frans Teetaert uit Zeebrugge, door kokende koffie aan de rechter voet verbrand. Hij liep brandwonden van de tweede graad op en is voor 10 dagen werkonbekwaam.

Bij het opwinden van de korre werd matroos Dumez Gregoire uit Heist aan Zee gekneld tussen de kop van de vislier en het buiktuw. Het slachtoffer liep een breuk van het rechter schouderblad op.

— F.L.

echter bleef dezelfde tendens: de jeugd bewust maken van het feit dat ze deel uitmaken van een maatschappij, dat ze er een onmisbare schakel van zijn.

En hier denken we even aan de vissersjeugd, aan die jongens die vanaf hun 15e jaar (vroeger zelfs eerder) naar zee trekken als jonge vissers.

Het lijkt ons wel nuttig hier even dieper in te gaan en zich eigen te maken met dit speciaal milieu: het vissersleven.

Velen hebben reeds vanaf hun prilste kinderjaren een gemis gehad: het vaderlijk gezag. Hoe moeder ook soms met ijzeren hand optrad, het gemis bleef er. Vader was op zee, kwam slechts voor een paar dagen thuis en was in de onmogelijkheid om zich in de familiekring in te werken zoals 't in een ander huishouden gaat. Toch bleef het geheel: hun kinderjaren stonden volledig in het teken van vaders beroep: de zee, het vaartuig en de vismijn. Komt dan de dag dat ze de visserijschool verlaten en voor het eerst hun handtekening gaan plaatsen op de monsterrol. Ze zijn van gisteren op vandaag « man » geworden. Ze krijgen hun kooi toegewezen in het ruim, ze beschikken over « hun » oliegoed, « hun » pluizak en straks gaan ze om « hun » loon. Voor hen schijnt de zon nu eerst in volle gloed en tegenover anderen van hun leeftijd, die nog steeds de schoolbanken aandoen, hebben ze wel een zeker hoger kompleks.

Eens op zee luwt dit gevoel wel enigszins omdat ze voor het eerst kennis maken met het hard labuur en ze tot het besef komen dat dit nu voor altijd hun beroep zal zijn, een hard beroep waar mensen uit één stuk gevraagd worden en geen platbroeken.

We hadden de gelegenheid met vele scheepsjongens in contact te komen na hun eerste zeereis. De

fierheid straalde hen uit. Ze spraken over vieren, splitsen, gutten, enz. zoals een zeebonk die een kwarteeuw vaart achter de rug heeft. Het was geen jeugdtaal meer, slechts een improvisatie van iets wat ze nog niet aankonden. Zo komen ze thuis bij vader en moeder die reeds in het kind de « man » gaan ontdekken en meteen de teugels wat losser gaan laten. Er is ook meer: ze verdienen mooi geld en het daartoe voorbehouden spaarboekje van 50 F per zeedag loopt op en zal eensdaags wel een aardig sommetje met zich brengen. Er is een tijd geweest dat ze niets verdienden, hun verblijf aan boord als « leergeld » beschouwd werd en ze enkel deelden in het drinkgeld. Gelukkig zijn die zwarte armoetijden de wereld uit.

Nog andere verschillen verwijderden hen van de normale jeugd op hun ouderdom. Wie droomt er niet van op 15-16 jarige leeftijd in een sportkring opgenomen te worden, te voetballen, te lopen, enzomeer. Elk sportstadion blijft voor hen gesloten. Het gemeenschapsleven kan hen niet opnemen. Straks gaan ze weer naar zee voor zoveel dagen... Ook de jeugdclubs staan buiten hun bereik.

De gevolgen hiervan zijn groot:

er wordt een volledige muur opgetrokken tussen hen en de anderen van hun ouderdom. Dit ontardt soms in onverschilligheid en zelfs in verachting, dit langs beide zijden. De vissersjeugd heeft zijn eigen wereld, maar dan een wereld waar aan wal niets opbouwends bestaat. Met de ouderdom gaat het nog meer in die richting: er is geen band meer, geen leiding. Tijdens hun drie- of vierdaags verblijf lopen ze verloren en hebben als vrienden juist diegenen die ook van een reis komen.

Het wordt een driedaagse kermis — de boog kan niet steeds gespannen blijven — en de vissersherbergen varen er wel mee. Om de reis herhaalt dit zich tot die jeugd gekwetst wordt tot in het diepste van zijn ziel en geen jeugd meer kan genoemd worden.

Te laat grijpen de ouders in. We waren getuige hoe een moeder in het betaalbureau haar nood kwam uitschreien over het gedrag van haar zoon, die in drie dagen praktisch niet thuis geweest was en geen frank loon afgegeven had. Ditzelfde zoontje, 17 jaar oud, kwam daags vóór de afvaart een voorschot vragen van 1.000 F. « Krijg ik het niet dan zoek ik een ander vaartuig, er is vaart genoeg ».

De reder ligt op dit ogenblik varenklaar met zijn vaartuig en... geeft het betaalbureau de toelating dit geld voor te schieten...

Komt nog daarbij dat het betaalbureau, op zijn vraag, slechts aan hem alleen het loon mag overhandigen!

Dit alles vraagt een oplossing en die is te realiseren. Binnenkort komt het visserstehuis De Bolle een nieuw licht opsteken, doch dit staat alleen open voor verlaten jeugd. Is het bij de jeugdleiders uit onze stad nog nooit te binnen gekomen een vereniging van vissersjeugd te stichten in een eigen lokaal, temidden een vertrouwd milieu: een lokaal waar af en toe iets gepresteerd wordt, een filmavond, een ontspanningsavond en zelfs een dansavond. Is er op gebied van sport niets te doen in een dergelijk kader. Het komt erop aan deze jongens tijdens hun verblijf aan wal, het enige heerlijke wat het leven hen biedt, iets bij te brengen in een eigen kring. Voor enkele dagen kunnen ze dan aanvoelen dat ze ook nog JEUGD zijn en recht hebben op het mooie wat de jeugd aan andere biedt. Er ligt een weg open: een vissersjeugdgroepering. Er is wat durf nodig om een poging in die richting te doen. Doch er zal resultaat zijn. — FD

ROUW IN DE VISKONSERVEN- NIJVERHEID

We vernemen het plots overlijden van de heer Ernest Suys, afgevaardigde beheerder van de viskonservenfabriek Exelsior, in de ouderdom van 66 jaar. De afgestorvene was in onze visserijmiddens, en in de konservenindustrie in het bijzonder, een gekende en graaggeziene figuur.

Wij komen hierop terug in ons volgend nummer.

Ons blad biedt aan de families de meest oprechte blijken van deelneming aan in dit zware verlies dat hen komt te treffen.

Overlijden

We vernemen het overlijden van Mevrouw Sylvie Pylyser, weduwe van Jerome St Martin en moeder van de familie St Martin, scheepsmid.

Wij bieden aan de families onze innige deelneming aan.

Nog de tewaterlating van de O.123 "Jami,,

Zoals gemeld in ons jongste nummer werd op de scheepswerven Deweert-Crekillie vorige week woensdag, de O.123 « Jami » welke gebouwd werd voor rekening van reders Maesen Jacobus en Emiel, te water gelaten. Hierbij geven wij dan enkele beelden weer van deze plechtigheid, terwijl men op de foto hiernaast de prachtige treiler van stapel ziet lopen.

